

Livsløst

'Ræk mig lige et blad Anna' Mens jeg fumler med mine kolde fingre, får jeg hapsed et blad op. Verdens vigtigste blad hvis, du spørger min mor. Jeg har aldrig rigtig forstået hvad hun mente med det. Jeg har altid fået dommedagsprædiken siden jeg var helt lille. Jeg har altid været udenfor i skolen, altså bogstavelige talt. Når de skræmmende halloweenkostumer og orange sorte opgaver blev smidt på bordet i klasselokalet, blev jeg altid sendt udenfor klassen. Selvom jeg var klassens stræber. Min mor Irene er vokset op som et Jehovas Vidne. Hendes polske forældre omvendte sig, da de kom til Danmark. Misforstå mig ikke jeg elsker mig mor, men det aver mig at hun aldrig har set sig tilbage, og overvejet om der er en anden 'sandhed'.

Pludselig kan jeg dufte noget genkendeligt noget citron og vanilje. Jeg har altid drømt om at have en verdslig ven. Det er en af mine klassekammerater hun hedder Isabel. Inderst inde ved jeg godt at vi har rigtig mange ting til fælles, men min mor har altid sagt at verdslige venskaber er for farlige, fordi det kan lede mig bort fra 'sandheden' som hun kalder det.

Mit hjertes dunker mens Isabels helt nye tøj, skinner og tøjet skriger se mig. Mens mit sorte konservative tøj æder min personlighed og mit selvværd. Nogle gange drømmer jeg bare om at forsvinde fra hans åsyn, samt hans organisation. Det føltes nærmest som om min ben, hænger fast til asfalten. Mit hjerte vil gerne løbe med bort sammen med Isabel, men mit hoved ved godt det er et valg mellem verden og Jehova. Jeg får et chok, Isabel laver et 180 graders sving, og vender sig imod mig. 'Anna råber kan du snakke senere?' Mit hjertes dunker derudaf. Må jeg det mor? 'hvad skal i snakke om'? Sandheden siger jeg, uden at tænke mig om. 'Sandheden siger min mor overraskede og stolt, selvfølgelig må du det'. Har du lyst til at vi øver det igennem' Det er helt fint mor, jeg har styr på det, jeg skal trods alt også øver mig på at dele 'sandheden' med andre. 'Super' Inderst inde kan jeg nærmest ikke få vejret. Tanken om at have et venskab med en verdslig, gør mig både bange og glad. Fordi jeg ved godt at det kan føre til udstødelse. Udstødelse ikke bare fra organisationen, men fra hele min familie og venner indenfor organisationen.

'Har du lyst til at tage hjem'? Min mund tøver ikke et sekund. 'Hvad har du lyst til at lave, når vi kommer hjem'? Bare slappe af, jeg skal trods alt også snakke med Isabel senere. 'Når jo det er jo rigtigt'. 'Husk nu også du skal studere, vi skal jo til møde i rigssalen i morgen'. Efter aftensmaden, sidder min mor i hendes stol og studerer vagttårnet, mens hendes kaffe kun bliver koldere og koldere. Det begynder at blive

sent, og min mor falder lige så stille i søgn. Pludselig kan jeg se at jeg får en notifikation fra snapchat.

'Hej Anna jeg vil høre om du vil have lyst til at komme til en fest i aften over hos mig'? Min krop går nærmest i stå hvad skal jeg gøre, nu har jeg et reelt valg mellem ham eller verdenen? Min livslyst er jo ikke ligefrem blomstret i hans organisation. Jeg tager min rystende hænder ind i skabet, jeg leder efter en kjole jeg kan tage på. Hvor jeg til sidst kommer i tanke om jeg har en nedringede kjole under sengen. Jeg engang købte i ZARA, men gemte bevidst væk fra min mor. Jeg finder kjolen, og skriver til Isabel lad os mødes ved SuperBrugsen. 'Hvor er du vild ANNA'!!!! Jeg begynder at planlægge hvordan jeg kan forsvinde ud af huset, uden at min mor opdager mig. Jeg begynder at skynde mig. Jeg åbner mit vinduet på mit værelse, der er et kæmpe æbletræ udenfor. Jeg kravler over mod æbletræet. Jeg kravler ned af træet, mens mit hjerte dunker. Jeg kan se min lillebror, han kigger ned på min nedringede kjole. 'Hvad laver du Anna? Du må ikke gå til fester, Jehova kan ikke lide fester og verdslighed, 'Det siger mor'. Gør mig en stor tjeneste og ikke sladder til mor. Tårerne triller ned ad min lillebrors kinder, han ved godt det er slut. Fordi jeg vælger verdenen over ham.

Mit hjerte standser et øjeblik, mens mine fingre kører hen over tastaturet. 'Jeg er der snart' Jeg nærmer mig festen, mine tanker flyver rundt. Jeg er bange for at skulle leve uden min familie for altid, men inderst inde får jeg bare følelse af 'lev nu bare dit liv' Jeg begynder at høre musikken fra festen, musikken dunker mine tanker væk. Jeg flår min hånd frem og banker på døren. Jeg tæller min hjertebanken en to tre fire fem, døren flyver op. 'Anna der var du, er du klar til at feste'? Jeg tager skridtene ind i det altændrede eller udstødelsen. Isabel hiver mig i håndleddet, og leder mig ind i festen eller udstødelsen. Mine tanker myldrer rundt, jeg kan se folk danser, laver drukspil, kysser i hjørnet og laver de diverse verdslig festlige ting. Det er anderledes, det føles helt ulovligt at være her. Isabel fører mig hen til et mørkeblåt bord i midten af festen, jeg kan se der står to andre overfor bordet. 'Er du klar på noget drukspil Anna'? Drukspil? Virkelig? 'Ja virkelig, kom nu det er bare for sjovs skyld' (for mig er det ikke bare for sjov skyld, det er livsændrede) Hvorfor ik, jeg prøver og lad vær med at skænke det en tanke. 'Kan du reglerne'? ikke rigtigt. Okay, lad os prøve det. De andre tager et skud, bolden flyver i luften. Den lille bold, rammer i kruset. Pludselig hører jeg nogle i kor råbe drik drik drik!!!!. Jeg skænker ikke straffen en tanke. Jeg tager kruset op, og bundet det. Jeg kan nærmest mærke alkoholen gå i blodet. Jeg føler mig fri, men samtidig fanget. Lad os spille videre. Jeg tager en bold, og tager skuddet.

Bolden rammer lige i kruset. 'SÅDAN ANNA' Jeg giver Isabel et kæmpe kram, det føles nærmest venskabeligt. Det føles rigtigt, men samtidigt føles det også forkert, jeg trods jo alle de reglerne jeg burde følge. Spillet forsætter, det trækker faktisk lidt ud. Efter et langt spil og mange shots, begynder jeg at føle mig meget mere åben og snaksalig. Jeg begynder at snakke med alle mulige, jeg aldrig har snakket med, og jeg aldrig troet jeg skulle snakke med.

Festen kører på, folk danser og musikken dunker nærmest gulvets brædder op. Jeg kigger på min telefon 1:30. Min krop går halvt i panik. Jeg har aldrig været så sent ud. Jeg har aldrig drukket alkohol og jeg har hellere aldrig haft en reel samtale med nogle af mine klassekammerater, som jeg har haft i aften. BING SMS fra Mor 'ANNA HVOR ER DU HENNE'? Isabel læser beskeden hen over mine skuldre. 'Glem nu bare din mor og lev lidt for en gangs skyld' Jeg får en lidt ambivalent følelse, fordi tanken om udstødelse. Ligger stadig i baghovedet, men tanken om at tilbringe hele mit liv i denne organisation er også et urealistisk krav for mig selv. Jeg føler mig fanget, fordi valget mellem de to verdener er nærmest umuligt at vælge i mellem. 'Anna lad os tage en øl sammen og gå ud på altanen' Mine skridt bliver tungere og tungere, min telefon bliver ved med at vibrere. Jeg prøver at abstrahere fra telefonens notifikationer, men det er svært, når mit liv afhænger nærmest af mit valg. På den ene side, vil jeg gerne elskes og anerkendes af mine forældre, familie og bekendte indenfor organisationen. På den ene side vil jeg gerne leve mit liv som jeg har lyst til. Jeg vil ikke styres som en lille dukke af nogle magtfulde mænd over i Upstate New York. Jeg vil styres af mig selv, hvordan end nu det føles. Isabel hvordan føles det at være fri, altså være fri i den fortolkning at man kan gøre hvad man har lyst til, og ikke hvad man bliver påduttet. 'Anna hvordan har du det lige nu'? Godt, det føles bare anderledes. 'Det kaldes frihed Anna' Føles det virkelig sådan her? Det gør det vel, jeg har altid drømt at bryde ud af de længer jeg har følt mig spæret fast i.

Månen bliver tydeligere og tydeligere, min bevidsthed bliver mere og mere utydelig. Min krop føltes generelt anderledes. Alkoholen rammer systemet. Telefonen bliver varmere og varmere. Min sammenvigtighed bliver mere og mere ambivalent. Ambivalensen bliver utydeligere, af alkoholens virkning. Jeg har virkelig bare lyst til at ringe til min mor og de ældste fra menigheden og sige. 'Jeg har lyst til at melde mig ud af Jehovas Vidner'. Konsekvenserne står bare mig rigtig tydeligt for øjnene. Tanken om frihed, frister mere og mere.

Mine fødder trækker mig igennem altandøren, og direkte ind på dansegulvet. Dansegulvet bliver varmere og varmere af livslyst og følelsen af frihed. Isabel jeg har virkelig fået et nyt perspektiv på livet. Jeg har fået mod på at prøve at leve på en anderledes måde, og lyst til at møde andre mennesker. Førhen dæmoniserede jeg nærmest alle andre mennesker, jeg, mor, eller organisationen mente var en farer for 'sandheden' Det er vildt bare på en aften, hvordan mit blik på andre mennesker, men ikke mindst verden kan ændres. Jeg håber virkelig du kan have min ryk, fordi nu mister jeg nok min familie og bekendte. Som følge af vi ikke deler samme syn på verdenen længere. Jeg mærker den sidste notifikation i lommen fra telefonen. Det er selvfølgelig fra min mor. 'Anna vil du ikke godt bare svare mig, vi kan finde en løsning samme' Jeg går med raske skridt ned mod plænen, plænen er helt fugtig. Jeg tager min telefon op, og sender et billede af den helt iskolde nattehimmel. Jeg elsker dig helt vildt mor, men vi deler desværre ikke den samme sandhed længere. Måske kan vi finde en anden sandhed sammen.